

Protokol pro zápis kvalitativního dotazníku

Číslo

Datum: 29.1. 2012

Skupina divadla: Divadlo husa na provázku

Vaše jméno: Vendula

Přepis: Magdaléna Baumannová

Demografické údaje o respondentovi

Věk: 20 let

Pohlaví: žena

**Studium: maturita,
aktuálně studium VŠ- architektura**

Povolání

Poznámky

Přepis rozhovoru

Jenom na začátek nějaké ty údaje o vás, co studujete a tak?

Je mi dvacet let, studuji druhým rokem architekturu a víceméně nic jiného nestíhám.

Odkud jste?

Jsem z Brna, rodiče bydlí za Brnem, ale já se pohybuji hlavně v Brně.

Co děláte ve svém volném čase?

Mám ho málo, ale když už nějaký je, tak hraju floorball. Takže se věnuju sportu, ale jinak chodím hojně do divadla, to bych řekla je jeden z mých velkých koníčků. A tím to tak asi hasne no...

Jak často chodíte do divadla?

Teď momentálně tak jednou měsíčně v průměru, mám dvě předplatný do divadla Husa na provázku, takže ono to tak vychází, jednou dvakrát za měsíc. Nevím přesně. V listopadu byli dokonce tři, teď v prosinci není žádné, takže tak.

Jaké předplatné máte?

Tam je myslím malý a velký. Jsou to premiérové předplatné a nevím jak se přesně jmenují. Jahody a kaviár je to větší. My jsme vlastně nebo já jsem tyhle předplatný měla i loni a před loni. To jsem měla jenom to větší předplatný. Ale to jsem si říkala proč ne, asi si k tomu koupím i to malý, protože se to vlastně nekryje a je to navíc.

A to máte jen s tatínkem nebo ještě s někým z rodiny?

Nene, jen s tátou.

Takže sportujete, chodíte do divadla, co je pro vás přednější? Divadlo nebo sport?

Rozhodně divadlo, já si myslím, že určitě, protože já jsem vlastně dřív, když jsem byla menší tak jsem nesportovala vůbec. Hodně jsem se věnovala kultuře, četbě. A tomu divadlu už docela od mala, začaly jsme chodit s mamkou. Ona měla známou v Mahence, takže jsme začly chodit hodně do Mahenky, tam jsem byla strašně mockrát. Na některých hrách jsem byla třeba třikrát, na Malým princovi a tak. Zkusily jsme i balet i operu. Když mi bylo takových čtrnáct patnáct tak jsem chtěla zkusit něco nového, tak jsem začala chodit víc na Provázek s taťkem, takže teď chodím s taťkem.

Kromě Provázku navštěvujete ještě nějaká jiná divadla?

Jo, Divadlo Bolka Polívky, ale to spíš vyjímečně. Občas jdu do Mahenky a Reduty. A Hadivadlo třeba jednou za rok.

Co z toho vám je nejbližší?

Tak nejbližší asi ten Provázek.

A dokázala by jste popsat proč? Nebo čím?

Ono to asi není úplně objektivní, ale myslím si, že teď už mám předplatný třetí rok, tudíž znám ty herce, znám ten soubor a tak se tam cítím trochu jako doma nebo já nevím jak to popsat. Ikdyž jsem nějaký herce potkala někde mimo, tak se ke mně hlásili, což mi přišlo moc fajn. A taky se mi líbí přístup toho divadla. Samozřejmě je seriózní, ale na druhou stranu je alternativní a má takovej volnější styl. Nepřijde mi ani moc upjatý ani moc komerční a to se mi na tom líbí.

Tak abychom se vrátili obecně ke kultuře, řekla jste, že jí dáte přednost před sportem, jaké má místo ve vašem životě?

Hm, tak teď to bude znít, jakože to není pravda, ale já si myslím, že kultura u mě hraje docela důležitou roli. A vždycky hrála, protože má pro mě velký význam. Asi je to daný výchovou, že už v tom malým věku jsme chodili docela do divadla. A vždycky jsem ze třídy nejvíc četla, prostě to spojuju s tím. I to divadlo zpracovává některý literární díla. Třeba na rozdíl od svých vrstevníků jsem v divadle trávila nejvíc času. Bavilo mě to a asi mi to dávalo něco i myšlenkově a posouvalo mě to dál.

Kde a kolikrát jste byla v divadle za poslední měsíc?

Myslím, že třikrát. A to jsem byla na Provázku, hostovalo tam divadlo z Hradce Králové, tak to jsem byla na hře Klub autistů. A všechno to bylo v rámci předplatných, Trosečník III, a Leoš aneb Tvá nejvěrnější.

Takže nejčastěji navštěvujete Provázek, dalo by se obecně říct, jaký typ divadla preferujete?

Tak rozhodně preferuju činohru, ikdyž si myslím, že spousta lidí odsuzuje balet a operu, přestože je třeba nikdy neviděli. Že jsou zaujatí a ani třeba neví proč. Ale třeba muzikál mě moc neoslovuje, asi proto, že tam nenajdu nic moc hlubokýho a já potřebuju najít něco hlubokýho nebo si aspoň myslet, že to tam je. Takže ta činohra no...

Sledujete působení tvůrců z Husy někde jinde? Třeba ve filmu u herců.

Tak ne že bych to cíleně sledovala, ale stane se mi občas, že se podívám na film a hraje v něm

herečka z Husy, tak mě to potěší. Na druhou stranu doufám, že zůstanou v tom divadle. Třeba Kolařík je v brněnském radiu Krokodýl, ikdyž populární hudbu vůbec neposlouchám, tak si to občas ráno zapnu, protože vím, že tam je.

Má pro vás Provázek nějaké specifikum, kterým se vymezuje od ostatních brněnských divadel?

Myslím, že má dobrou tradici, což ale mají asi všechny divadla v Brně. Je dost osobitý, že druhý Provázek v Brně není. Myslím si, že má dost blízko k divákům, je originální. Dobrý přístup.

V čem třeba?

Pokaždé, když tam přijdu je jinak postavené jeviště a hlediště a to mě baví. Není to jako v Mahence, kde si vždycky sednu do té své řady na to stejné místo a koukám. Takže je to takový rozmanitý.

V čem má podle vás blízko k divákům? V čem tu blízkost pocítujete vy na sobě?

Tak kromě toho, že sedím jako správný nadšenec v první řadě. Ne, je to přístupem, teď jsem byla na hře Trosečník. Ta se odehrává na sklepní scéně, takže v divadle U stolu. Tam je to samozřejmě maličký. Hraje jeden herec a kouká na něho padesát lidí, přijde mi to bližší. Není tam tisíc lidí v hledišti a dvacet lidí v souboru. Dokonce mě tenhle herec vytáhl na to jeviště a já jsem tam s ním něco hrála, tak jsem z toho byla celá na nervy.

Jaký to byl pro vás pocit?

Nonejdřív jsem tomu moc nevěřila, že mám vážně jít na to jeviště. Docela jsem se styděla a bylo mě tak trochu trapně. Ale zvládla jsem to nějak. Na druhou stranu je to pocta, je to fajn.

Jak se vám ta hra celkově líbila? Já jsem to taky nedávno viděla.

Tak určitě jsem si myslela, že to bude navazovat na Bolka Polívku a tak jsem měla trochu strach. Znáš ty herce, říkala jsem si, že jsou mladí a že nevím, jestli Bolka Polívku zahraje někdo tak, aby to bylo dobrý. A naopak mě to překvapilo, protože Hajdyla to podle mě hrál dost dobře, i jsem tam kolikrát viděla toho Bolka, což tak nemuselo být. Říkala jsem si, že je fakt dobřej. I Anežka Kubátová. Bavilo mě to. Zjistila jsem, že v některých chvílích úplně nechápu o co jde, ale přišlo mi to spíš výrazový.

Četla jste k tomu nějaký program?

Ne, k tomuhle jsem nečetla program. Většinou je to tak, že přijdu a uvaděčky mi nabízejí program a za tu dvacku si ho koupím. Ale tenhle jsem si nekoupila. Ale jsou tam i nějaké prupovídky od Pechy a Polívky, takže asi proto mi to připomínalo toho Polívku.

Podle čeho si vybíráte na co půjdete? V abonmá to máte jasně daný, ale jinde?

Tak když jdu na Provázek, dívám se co hrají, co jsem ještě neviděla, sice toho moc není ale přece. Teď jsem třeba byla na Kníže Myškin je idiot, na to jsem šla vyloženě z vlastní vůle a moc se mi to líbilo. Vybírám si asi podle toho, kdo tam hraje, ikdyž to není úplně rozhodující. Spíš co je to za hru, od koho, co ztvárňuje a tak. Na tom Provázku jdu spíš po tom, co jsem ještě neviděla.

A třeba u jiných divadel?

Podle vkusu, nebo já nevím jak to říct. Když jdu do Reduty, podívám se co hrají a většinou vyberu nějakou moderní hru. Teď nevím, ale třeba milulý rok jsem viděla něco od francouzského autora .

Elementární částice?

Ano. A to mi sedlo, chtěla jsem něco takového vidět.

Čtete recenze? Nebo vybíráte podle recenzí?

Ani ne, ne vůbec. Spíš podle toho, co se ke mně náhodou dostane. Ale pokud je to třeba věc, kterou mám ráda, tak o tom nechci slyšet nic dopředu, takže ikdyž bych si to přečetla chci to vidět.

A máte nějaký okruh lidí, se kterými třeba diskutujete o tom divadle?

Upřímně řečeno, těch lidí moc není, do divadla vlastně chodím s tátou, takže se bavíme hodně spolu o tom. Ale jinak si to nemám s kým říct.

Takže nikoho takového nemáte?

Vyjímačně mi někdo řekne, teď jsem byl tam a viděl to ale víceméně ne.

Vybíráte i podle herců, máte nějakého oblíbeného? Někoho na koho chodíte?

Já jsem třeba před dvěma lety měla oblíbeného herce, který mi byl sympatický ani vlastně nevím čím. A postupem času se to rozšířilo. Říkala jsem si, tenhle je dobřej, tenhle vlastně taky... Takže teď nedokážu říct, který z nich mi přijde nejlepší. Ale pokud mluvíme o Provázku, vždycky mě potěší Sýkora, ten mi přijde dost dobřej. Vyorálek, ten třeba hrál v tom Kníže Myškin je idiot. A to zahrál úplně skvěle. Jinak Kolařík, Hauser, asi jich je docela hodně. Určitě i spousta hereček.

Jste aktivní nebo pasivní v nějaké iniciativě jít či nejít do divadla?

Myslím, že jsem spíš aktivní. Třeba teď bude na Provázku silvestrovský ples, loni jsme tam byli

celá rodina. Takže já jsem letos už asi od září iniciovala, že se tam musíme zase vydat.

Takže půjdete na ples zase celá rodina?

Ano.

A proč maminka nechodí s vámi na Provázek? Není to její šálek kávy?

Naopak, určitě je, ale problémem je dojíždění a její práce, dlouho do večera. Když se hraje v sobotu, tak jde s náma. Ale v týdnu je to blbý.

Jaký pro vás byl ples?

Úplně geniální, ale já pořád jenom chválím. Hrála tam kapela Meteor z Prahy, což je kapela, kde zpívají herci z Provázku. Což nabijí energií, tím že to nejsou jen zpěváci, ale i herci je to nejen zazpívány, ale i skvěle zahrány. No a Meteor jsem viděla už víckrát, hrávali třeba po premiérách. A v rámci projektu, který nevím jak se jmenoval, ale byl o české zemi. Byly to tři hry- Lásky jedné plavovlásky, České moře a Cirkus Havel. Po těchto hrách hráli. My jsme byli na premiéře Českého moře a oni potom, že nemáme odcházet, že ještě něco bude, tak jsme zůstali. A fakt jsme čuměli, to jsou písničky z šedesátých let, které vlastně navazovaly na ten projekt. Jsou to český písničky a je to hrozně příjemný na poslech. Takže jsme věděli, že oni budou hrát na tom plese, takže jsme si to užili, bylo to super. Taky se mi líbilo, že tam člověk není uvázaný na jedné scéně, dá se jít i do sklepní scény podívat se na Jiřího Knihu a jeho improvizovaný představení. Mění se tam kapely a je to rozmanitý. Není to nuda.

Jak rychle vybíráte představení? Jak dlouho dopředu o něm musíte vědět?

Třeba teď jsme si vybírali něco v Divadle U stolu. Spíš vybírám ve chvíli, kdy mám v ruce ten program, čtu si názvy her a říkám si, fajn, tohle zní dobře. Dívala jsem se tam na Příliš hlučnou samotu s Kolaříkem, takže to bych chtěla vidět. Nevím, jestli se dá vybírat nějak dřív, ale většinou vybírám až na konci měsíce, kdy je k dispozici ten nový program.

Co pro vás znamená jít večer do divadla?

Pro mě to znamená určitě uvolnění, možnost dostat se do jiného světa, zapomenout na starosti a stres ze školy. Přestože na to třeba nemám úplně čas, tak ve chvíli, kdy vejdu do toho divadla, jsem v jiném světě a je mi dobře. Tak nějak přijímám to co mi chcou sdělit, většinou odcházím s nějakým naplněním. Třeba myšlenkovým nebo mám nějaký objev o světě, zažiju něco fakt dobrého, třeba nějaký herecký výkon mě potěší nebo tak.

A za poslední dobu máte z Husy pozitivní nebo i negativní pocity?

Spíš pozitivní. Rozhodně, ikdyž je hra smutná, tak mě moc baví o tom přemýšlet, takže ve finále mám třeba pozitivní pocit.

Je pro vás návštěva divadla společenskou událostí? Jdete potom domů nebo si ještě někam sednout?

Většinou jdu do divadla a pak jedu domů. Ale to není úplně konec, protože po cestě si o tom celém povídám s tatškem, jak se mu to líbilo, rozebíráme to. Já mu řeknu svůj názor, on mi řekne svůj názor. A zjistíme, že každéj v tom našel něco úplně jinýho. A pak si na to třeba vzpomenu další den, nebo za týden. Nebo vidím něco na ulici a řeknu si, jo, to je jako v tom divadle. Čerpám z toho pořád. Neuzavřu to v sobě jako, bylo divadlo a konec.

Všimáte si třeba publika, co sedí s váma v sále?

Jo, rozhodně. Třeba abonentky si podle mě kupují ti stejní lidi, takže už je trochu znám od vidění. Třeba v říjnu jsem byla na Baladě pro banditu a byli tam úplně jiní lidi. Spousta maminek s dětma, jako tohle byste měly děti vidět, to je klasika. A přišlo mi, že to byli lidi, kteří jsou tomu divadlu víc vzdálení. Cítila jsem z nich, že jsou jiní. Na těch premiérách už prostě vidím sem tam obličej, kterej znám a on zná asi mě. Takže je to takový víc domácí. Taky se mi na Provázku líbí, že se tam člověk nemusí oblíct jak na operu. Je to takový uvolněný, nejdu tam v šatech sevřená. Je to víc v pohodě.

Co vás na Provázek přivedlo? Nebo kdo?

Asi rodiče, oba. Oni tam chodívali ještě za minulýho režimu, když to bylo víceméně skoro zakázaný. Občas přes známý sehnaly nějaký lístky někam na schody. A když mi bylo docela dost málo, tak jsme tam šli na Babičku, kde hrál Pecha tu babičku. To bylo asi to první na čem jsem tam byla. A potom jsme tam občas na něco šli a já jsem vždycky věděla, že to bude dobrý. Protože ta Babička byla úplně skvělá.

A Babička byla vašim úplně prvním setkáním a divadlem?

Určitě ne, chodili jsme do Mahenky. Apak jsme byli na Zapomenutým světle U stolu. To už je taky dost dávno. Legenda o doktoru Faustovi, taky tam. Já jsem si to vždycky spojovala.

A co že jste se stala abonentkou? Je to díky tatínkovi nebo to bylo vaše vlastní rozhodnutí?

Tatka tam chodil docela často a dalo by se říct, že jsem mu to tajně záviděla. Já jsem byla ještě na gymplu a on se mě ptal, co chci za výzo. Já jsem chtěla nějakéj Provázek, tak ho napadlo, že bysme

mohli chodit na předplatný. Ale už nevím koho to byla iniciativa. Předtím jsme tam chodili jen občas. Pak jsme zjistili, že abonmá je super.

Jak vy znáte historii Provázku? Jak vnímáte to silné, co má za sebou?

Přijde mi to docela silný, ikdyž jsem to nezažila. Možná je to tím, že táta to zažil a furt to do mě hustí.

Co vám o tom povídá?

Tady ten, ten už tady hrál v tom a tom roku. A toho jsem viděl, když mi bylo třicet a tak. Spíš svý zážitky. Mě to přijde silný a myslím, že Morávek se snaží ctít tu historii. Třeba z toho projektu o Česku jsem to cítila. Přišlo mi to dobrý, že to nezavřeli, ale naopak pokračují. A doteď jsou tam herci, kteří tam hráli už tehdy. A když ti přijdou na scénu, mám z toho radost. Přijdou mi dobří a je fajn, že to tam vydrželi tak dlouho.

Říkáte, že Morávek v tom pokračuje. Jak vůbec vnímáte tuhle 'Morávkovskou' éru na Provázku?

Přijde mi, že to postavil na nohy, ale to asi není úplně objektivní. Je mi dvacet, takže si nepamatuju úplně dobře, když tu nebyl. Ale třeba když jsem viděla Babičku, tak to bylo docela hluchý, teď se tam chodí víc. Myslím, že to rozjel docela pozitivně, rozhýbal to a snaží se. Většinou ho v divadle vidím, sedí třeba nahoře nebo v hledišti. Vždycky se nejvíc směje a přijde mi od něho jako fajn přístup, že tam je. Že ho to baví a zajímá. Není to jen práce, která se odbude.

Jak vnímáte mimodivadelní činnost Husy?

Už je to dávno, ale byli jsme tam na nějakým festivalu. Trn hříchu myslím. Ale to už je třeba šest let. Každý den bylo téma nějakýho hříchu. Byli tam různí umělci, výtvarní, hudební i divadelní. Tak z toho mám takovou matnou vzpomínku. Byla jsem tam jeden den a hrála tam super jazzová hudba. To se mi strašně líbilo. Pak tam byl nějaký výtvarník, kterej stříkal barvu na obrovský plátno, pak ji tam lil kýblem. Přišlo mi to hrozně zajímavý. Potom jsme zjistili, že tam v létě probíhá autorský čtení, takže tam chodíme docela často.

Vnímáte třeba jejich přístup k Václavu Havlovi?

Nevím jestli to úplně zvládám posoudit, protože jsem se narodila a Václav Havel už byl dost slavnej. Ale myslím si, že ho mají rádi a že s ním spolupracují, mají ho nahranýho a mluví před nějakou hrou. Třeba Cirkus Havel. Zvou ho na ty hry, většinou nepřijde, protože je nemocnej, ale asi jsou v nějakým kontaktu. Přijde mi to dobrý.

Jak vnímáte hry vrámci jednotlivých cyklů?

Tak největší cyklus, co jsem tam viděla bylo to s tím Českem. Nejprve jsme byli na premiéře Českého moře, takže až na té poslední hře, protože jsme si zrovna v tom roce koupili předplatný. A až o rok později, když byla derniére Lásky jedné plavovlásky, tak jsme se rozhodli jít. Potom mi teprve došlo, že je to jeden projekt, že to spolu souvisí a tak jsme šli na zakončení toho projektu. To bylo tuším od jedenácti hodin dopoledne do večera. Takže celý den v divadle. Takže Lásky jedné plavovlásky, Cirkus Havel a nakonec Český moře. Dost mě to překvapilo, že se projekt zakončí tím, že se tři hry hrají v jeden den. Byla jsem nadšená a dost unavená. A teď si uvědomuju, že další projekt jsem viděla na jaře, Jirka Kniha hledá autora. V rámci předplatného jsme mohli zdarma chodit na zkoušky krátkých her. Šlo o soutěž o nejlepšího autora. Potom ty hry hráli v jeden den všechny, tak jsme zase šli. Bylo jich asi sedm, bylo to strašně silný a bylo to pro mě vytržení z celého světa. A když jsem viděla, jak jeden herec hraje asi v šesti hrách ze sedmi, říkala jsem si, že jsou to docela dobří blázni.

Jaký byl váš nejsilnější zážitek v divadle?

To je dost těžký, asi to byl ten loňský ples nebo jeden z těch dvou dnů, kdy jsem tam byla opravdu celý den, od rána do večera. Připadalo mi, že jsem skoro v souboru, jste tam celý den a furt ty herce vidíte a oni furt vidí vás.

A máte nějaký silně negativní zážitek?

Silně negativní asi ne, mám takovej malej negativní. Ten není úplně z Husy. Naštvalo mě, jak si povídají lidi po představení, který jsem viděla. Právě ten klub autistů, čekala jsem na Trosečníka a ti lidi stáli za mnou a nadávali, že to bylo hrozný, úchylný a že museli jít hned domů. A že vůbec neví, jestli s předplatným na Provázek udělali dobře. Když to ani Provázek nehrál. Maximálně mám z představení neutrální pocit, ale nikdy ne negativní.

Vnímáte na Provázku třeba režisérské osobnosti?

Letos jo, před tím jsem to moc nevnímala. Teď jsem třeba viděla toho Leoše. A už jsem v tom Morávka poznávala, bylo to trošku zmatený, ta scéna mi připomněla už nějakou jeho hru před tím. Ten příběh je evidentní, ale lidi tam mluví přes sebe a to se mi líbí. Ale vím, že některým lidem to nemusí sedět. Takže mám pocit, že Morávka poznám, ale jinak asi nikoho.

Třeba osobnost Knihy, viděla jste jak hledal autora, znáte ještě něco?

Viděla jsem Dva plus Jedna. Bylo to super, myslím, že improvizované divadlo je těžký. Teď jsem si vzpomněla, že jsme dost často chodili na Vizitu, což byla improvizace s Jaroslavem Duškem. Já

jsem o tom dokonce na gymplu psala maturitní práci. Ikdyž jsem se zdála úplně divná, protože jsem chodila do matematické třídy a najednou jako maturitní práce improvizované divadlo. Dokonce jsem se s Duškem setkala a on byl hrozně milej a dokonce mi odpověděl na mail, ve kterým mi odpověděl na všechny moje otázky ohledně mé práce. Takže jsem se na tu improvizaci šla podívat ze zvědavosti. Ikdyž Dušek je pro ni úplně jako stvořenej, má slovní hříčky, se kterými vymýšlí příběh a posouvá se dál. Kdežto Kniha s Daleckým to dělají tak, že tam člověk přijde a na papírek napíše téma. Oni potom od těch lidí ty papírky vyberou a snaží se ve hře nějak dotknout toho tématu. Takže tam mají nějakou linii, kterou si třeba ten Dušek určuje úplně sám. Je na nich vidět, že jsou mladí, ale rozhodně to nebylo špatný.

Dokázala by jste popsat, co vás na divadle přitahuje?

Možná je to na delší přemýšlení, ale určitě mě na tom baví to objevování. Vždycky mě bavilo číst a v divadle je taky spousta myšlenek, co člověka obohatí. Na rozdíl od toho, když pustím televizi, tam na mě lidi řvou a něco mi nutí a říkají mi, kdo koho zastřelil. To mě neobohacuje, spíš naopak. Z divadla cítím kulturu a nějaké vědění lidí, něco co by si měli lidi připomínat. To je to, co mě na divadle baví a táhne, myslím, že kdybych do divadla nechodila, tak bych neměla o čem přemýšlet.

Co třeba dramaturgie? Je nějaká hra, která vás tam vyloženě překvapila? Nebo nějaká knižní předloha, která vás zajímala?

Docela jsem se lekla, když jsem zjistila, že se bude hrát Hamlet. Říkala jsem si, že toho už hráli všude. Ale zase jsem si říkala, že Provázek je dobrej, že to ztvární dobře. Byla jsem na něm a překvapil mě velmi pozitivně. Bylo to zábavný a zároveň to byl Hamlet. Říkala jsem si, že by to bylo dobrý doporučit lidem, kteří divadlo moc rádi nemají, že by je to mohlo zaujmout. Překvapila mě hra To léto, která byla vrámci projektu Jirka Kniha hledá autora. Nevím co to bylo za autora, ale byl dost sprostý, zábavnou formou. Děj plynul a do toho vždycky někdo řekl nějaké písmenko a na něj byla vymyšlena sprostá slova. Takže na jedné straně překvapení a na druhé strašná sranda, říkala jsem si, že se člověk musí uvolnit a nebýt zaujatej. To jsem vlastně viděla dvakrát, podruhé už jsem si to i užila.

Je nějaká hra, kterou jste viděla vícekrát?

Určitě, kromě toho co jsem zmínila, ještě České moře. A třeba v Mahence jsem byla několikrát na Past na myši. A několikrát na baletu Romeo a Julie a opeře Carmen. Jo a ještě Lásky na Provázku.

Chodíte do divadla ještě s někým kromě rodiny?

S přítelem, ale to je moje iniciativa. On mě rád doprovází a užije si to, ale jestli by ho samotného

napadlo do divadla jít, tak jediné kvůli mně. Občas s kamarády, ale víceméně ta rodina.

Je pro vás adekvátní cena vstupenek v divadlech?

Pro mě jo, mám štěstí, že táta je nadšenec, takže mě zve. A když na jinou hru, tak mi lístky obstará kamarádka, co v divadle pracuje.

Nějaký divadelní zážitek, který vás v poslední době nadchl? Klidně mimo Husu.

Myslím, že to bylo v Baladě pro banditu, tam je taková chvíle, kdy si Sýkora vyslíská košili a stojí tam proti Evě Vrbkové. A on to tam oživil, tančil jak Michael Jackson a byla to taková show, že jsem to vůbec nečekala. Byla jsem úplně nadšená. A u něho jsem se s tím setkala už víckrát.

A co nějaké diskuze nebo podobné akce?

To bohužel ne, ale táta se byl podívat na divadelním festivalu tady v Brně, když se divadla prezentují po ulicích. Táta u toho byla celý nadšený, já ten den neměla čas. Já jsem něco takového zažila pár let zpátky. Některá divadla, hrála zadarmo u Staré radnice. Už nevím co to bylo, ale mělo to moc zajímavou scénu. Všude visely okapní roury, prostě změť okapů a trubek a mezi tím hráli herci.

Co vás nejvíc baví na hrách v Huse?

Baví mě pozorovat herce, které už znám a oni jsou v každé hře zase jiní. Asi se je snažím trochu poznávat jako osoby, což nejde, jsou to herci. K těm hercům si člověk utváří vztah.

A v Mahence jste to taky vnímala? Když jste tam chodila jako malá?

Ne, tam ne. Chodili jsme třeba do třetího pořadí nahoru a člověk na ně tak neviděl. Takže vidíte malinkatý lidičky a ten vztah nemáte. Na Provázku záleží, kdy přijdete a jaký si chytnete místo. Takže já chodím poctivě včas a sedím vepředu. Dřív jsme chodili do druhé řady, protože táta se bál, že si ho vytáhnou a budou po něm něco chtít, ale teď už jsme odvážní a nebojíme se první. Na Provázku sedím dva metry od těch herců, pomale na mě prskají, tak je to úplně o něčem jiném, než když sedím v Mahence a sotva je vidím. Takže psychicky si tak vytvářím vztah.

A co Hadivadlo? Tam máte taky možnost být hercům blízko.

Tam jsem byla asi jen jednou a líbilo se mi to. Ale prostě to není Provázek. Mám k němu vztah od mala, táta nám pouštěl různé dokumenty a něm. Hadivadlo je určitě taky fajn, časem se k němu třeba taky dostanu.

